

Vseh 520 vatikanskih državljanov je zaposlenih, ali pa imajo pokojnino. Prebivalci so kardinali, prelati, duhovniki in civilisti v raznih uradih. V mestu je celo nekaj tučev, med njimi tudi črni

"Glas Naroda"

Owned and Published by
SLOVENIC PUBLISHING COMPANY
(A Corporation)

Frank Mele, President L. Benedic, Treas.

Place of business of the corporation and addresses of above officers:
216 W. 18th Street, Borough of Manhattan, New York City, N. Y.

"GLAS NARODA"
(Voice of the People)

Issued Every Day Except Sundays and Holidays

In celo leto volja na Ameriko in	Na New York na celo leto	\$7.00
Kanado	Na pol leta	\$3.50
Na pol leta	Na inozemstvo na celo leto	\$7.00
Na tretje leta	Na pol leta	\$3.50

Subscription Yearly \$6.00

Advertisement on Agreement

"Glas Naroda" izhaja vsaki dan izvenrednih nedelj in praznikov.

Dodatni brez plačila in obveznosti se ne pričakujejo. Denar naj se blagovno pošilja po Money Order. Pri spremembi kraja naročnikov, prosimo, da se nam tudi prejeto bivališče naznani, da hitreje najdemo naslovne.

"GLAS NARODA", 216 W. 18th Street, New York, N. Y.
Telephone: CHelsea 3-3878

Iz Slovenije.

Anton Maležič umrl.

V Gorenci vasi pri Ribnici je dne 20. junija umrl v starosti 45 let, po dolgi mučni bolezni, posestnik Anton Maležič in sicer na posledicah bolezenske kali, ki si jo je nakopal v času svetovne vojne v ruskem ujetništvu. Pokojni je z uprav Jobovo potrpežljivostjo prenašal težko bolezen.

Dva duhovna obsojena zaradi hujškanja proti Sokolu.

V mali sodni dvorani v Novem mestu sta se vršili kazenski razpravi proti 35-letnemu Ambrožiču Francu, župniku na Turjaku, in proti 43-letnemu Torkarju Antonu, kaplanu pri Sv. Križu pri Kostanjevici.

Kratka obtožnica navaja, da je župnik Ambrožič na 1. decembra dejal v župni cerkvi bratoma Antonu in Vinku Šušteršiču in Kožarju Ivanu, ki so prišli v cerkev kot zastopniki Sokola v krajih, naj stopijo na sredo cerkve, da jih bodo ljudje gledali v tistih umazanih enjajah. To da je izrekel z namero, da jih izpostavi zasmejanju in preziranju. Obtožene je zanimal, da bi izrekel te besede, pač pa je trdil, da jim je samo odkazal prostor v cerkvi ob strani, kjer so moške klopi. Zastisane priče so izpovedale, da je obtožene pri vstopu Sokolov v cerkev res izrekel inkriminirane besede, ki so vzbudile med ljudmi smeh.

Sodišče je župnika Ambrožiča obsodilo na 1000 Din globe, ki jo mora plačati v enem mesecu, sicer bo moral odsedeti 17 dni zapor.

Kaplan Torkar pa je, kakor prav obtožnica 2. februarja v župni cerkvi pri oznanilu vernikom dejal, da jim mora povedati žalostno vest, da so bili voditelji bivše SLS dr. Korošec dr. Ogriček, dr. Natlačen in dr. Kulovec od vlade kaznovani s tem, da so jih internirali v južne kraje, kamor so bili odvedeni po policijskih organih. Dne 19. februarja pa da je po prečitanih župnem oznanilu, ki se je pečalo z okrožnico banske uprave na šole glede Sokola, pozval starše, naj pazijo na svoje otroke, ker otroci niso državni, ne sokolski in ne učiteljevi, temveč njihovi. To da je govoril pred verniki z namenom, da povzroči nerazpoloženje proti narodnim oblastem in državnim ustanovam. S tem je obtožene zakrivil prestopok po členu 4. zakona o zaščiti javne varnosti in reda v državi. Obtožene je priznal obe dejanji, a se je zagovarjal s tem, da si vesti o konfinacijah voditeljev bivše SLS ni izmislil, temveč da jih je izvedel iz dnevnega časopisa. Glede svojega tolmačenja okrožnice banske uprave pa je dejal, da imata do otrok pravico v prvi vrsti družina in cerkev, potem šele država.

Obtožnica pravi, da je gori navedeno obtožene govoril očitno zato, da vzbudi med ljudmi nerazpoloženje proti sokolski organizaciji. Sodišče je obtožene obsodilo na denarno kazen 600 Din pogojno na dve leti.

110 tihotapev prijetih.

Vsaakdo, ki ima obmejno prestopnico, sme po netunskih konvencijah nesti s seboj čez mejo deset kilogramov moke. To in pa razlika med liri in dinarjem je povzročilo neke posebne vrste trgovino, ki se vrši že vse leto in postaja vedno bolj živahna.

Najprej so nosili čez samo moko, pozneje pa tudi mesto, maslo, jajca itd.

Vsa stvar se je že zelo ustali. Vsa "kontrobanar" ima v italijanskem obmejnem pasu že svoje redne in stalne odjemalce. Moti te tihotapev le to, da jih italijanske oblasti od časa do časa polove, jih malo bolj temeljito pregledajo, jim zaplenijo blago, in sem pa tja tudi kakšnega zapro, če najdemo pri njem kaj prepovedane robe.

Nekaj podobnega se je zgodilo tudi te dni. Nič hudega slučajno kontrobanarje ali bolje rečeno kontrobanarice so pokločili še predno so utegnili razpečati svoje blago. Prav lepo število se jih je nabralo v Postojni. Nič manj kakor 110 so jih spravili skupaj.

Pobrali so jim blago in kar je za kontrobanarje še hujše, tudi

prestopnice. Po celodnevem zadrževanju v Postojni so jih odpravili proti večeru na komisarijat na Rakek, kjer so jih šele izpustili. Po večini so bile same ženske iz bližnjih in okoliških in mnogo tudi daljnih hribovskih vasi.

Pravijo, da vse to "kontrobanarjem" ni vzel dobro volje; na poti domov, da so celo prepevali: "Oj zdaj gremo, mazaj se pojdemo". Seveda, če jim bodo Italijani vrnilo prestopnice, drugače bo pa malo težko.

V BOLGARIJU MORE IN

UBIJAJO

Sobranje je sprejelo zakonski načrt, ki uvršča smrtno kazen za politične morilce, za idejne avtorje političnih umorov in skrivke. Poluradno "Zname" prinasa uvodnik pod naslovom "Novi ukrepi". List v članku razpravlja o vladnem načrtu zakona proti atentatorjem in pravi v zvezi z najnovejšimi umori v Sofiji:

22. junija se je spet izvršil makedonski umor. Toda po pomoti je morilec namesto zaznamovane žrtve ubil nekega popolnoma nedolžnega meščana, ki nikoli ni bil zapleten v makedonske boje, in nevarno ranil drugega meščana. Tako je bil po nedolžnem ubit namesto poslanca Mrveva neki gimnazijski profesor, namesto Bazareva pa dva krojača. Jutri bodo po pomoti ubili nedolžne otroke, pasante, književnike, umetnike in vsakogar, ki pride pred revolversko cev ali pred bombu. Ta gospoda, nadaljuje list, z ene in druge strani se zmerom smatra, da mora napraviti iz prestolnice Bolgarije in drugih njenih mest areno za svoje krvave tekme, kjer čimeno posegajo v najdragocenejšo imetje pravne države, v človeško življenje in v prestiž države v inozemstvu. Temu cinizmu, tej krvavi orgiji je bilo zadnji čas, da se je napravil konec s sistemom izrednih ukrepov, ki naj vzamejo eksaltiranim in profesionalnim morilecem vsako možnost, da rešijo svojo glavo, če posežejo v pravice tujega življenja.

24. junija ob 12.30 sta se izvršila v Kazanliku dva bombna atentata. Vse mesto se je zbudilo od silne eksplozije dveh bomb, ki sta eksplodirali druga za drugo. Policija se je takoj odpravila na lice mesta, da izvrši preiskavo. Ugotovila je, da je ena ali več neznanih oseb vržlo bombu v stanovanje šefa pirotehniškega oddelka tamkajšnje vojaške tovarne, podpikovnika Kostova. Drugo bombu so pa vrgli v stanovanje pirotehniškega Georgija Tetomanova. Bomba, ki so jo vrgli v stanovanje podpikovnika Kostova, se je zadel v okenski okvir in eksplodirala zunaj, tako da je napravila le neznatno stvarno škodo. Bomba, vržena v stanovanje pirotehniškega Georgija Tetomanova, je padla v spalnico in tam eksplodirala ter ranila ženo omenjenega pirotehniškega. Policija je takoj izvršila preiskavo in prišla več oseb, ki so osumljene, da so utegnile izvršiti ta atentat.

Blizu Sofije sta odkrila dva delavca v vodnjaku vile Ruskeke skrivnostno najdbo. Prebivalci vile so opazili, da prihaja iz vodnjaka, čigar vodo so navadno rabili samo za pranje, že nekaj časa neprijeten duh. Te dni so po lokalni dva delavca, da vodnjak očistita. Pri čiščenju sta delavca zagledala v vodnjaku neki zavoj, ki je bil ovit v stare hlače. Delavca sta potegnila zavoj iz vodnjaka in razvezala usnjati pas, s katerim je bil zavoj prevezan in nato odvila hlače. Našla sta pulover in v njem glavo moškega, ki mu je utegnito biti kakih 30 let. Zdravnik, ki je glavo pregledal, je izjavil, da je bila po vsej prikliski s sekuro odsekana od trupla. Po tej skrivnostni najdbi so izpali vso vodo iz vodnjaka, toda trupla umorjenega človeka niso našli. Najdeno glavo so prenesli na ravnateljstvo sofijske policije, ki je takoj uvedla preiskavo, da dožene, kdo je umorjenec in kdaj so glavo vrgli v vodnjak.

Naročite se na "GLAS NARODA" največji slovenski dnevnik v Zruženih državah.

NAJBOLJSI SLOVENSKI ROMAN

"GRUNT"

(Spisal Janko Kač)

kar jih je izšlo po svetovni vojni, ima v zalogi

KNJIGARNA "GLASNARODA"

Cena

\$1.50

ČE DELEGAT ZASPI

Tri dni je trajala gospodarska in finančna konferenca v Londonu, tri dni so morali delegati poslušati jadikovanje in tarnanje kolegov iz vseh krajev solzne doline in tri večere zapored so se morali podrediti strogu ceremonijeli stoletnih tradicij angleške gostoljubnosti. Zato ni čuda, da je tega ali onega premagala utrujenost. Neprijetne spomine odnese z londonske konference nedvomno član japonske delegacije. Nič posebnega se ni zgodilo. Je meso je bilo slabo ob dobri volji, utrujenost ga je premagala, uspan po snoparnih govorih politikov, gospodarskih strokovnjakov in novinarjev je sin mikadovega imperija sladko zaspal v predkonferenčni dvorani.

Vse je bilo šlo gladko, da ni spak prinesel v dvorano fotograf-reporterjev, ki so brž posneli gotovo pošteno zaslužni počitek delegata najmočnejše vzhodne države. Potem ce je pa položaj brz izpremenil, visoki gost z Daljnega vzhoda se je lahko naslednjega dne iz vseh listov prepračil, kakšen je bil njegov obraz, ko je na konferenci sladko zaspal. Imoristično ozadje te zgodbe je pa imelo tudi resne posledice. Čez dva dni so delegati zaman iskali med japonskimi kolegi gospoda, ki ga je premagala utrujenost. Hladni obrazi njegovih rojakov niso izdali, zakaj je ostal en sedež prazen in je bil najbrž prazen do konca konference.

ROMANTIČNA SNUBITEV

Na budimpeštanskem letališču je izstopil te dni iz potniškega letala širokopleč, zagorel mlad mož, ki se mu je po vsem videzu zelo mudilo. Najel si je takoj avtomobil in se odpravil v kraj Gibart, kjer je ob stal pred gradom, v katerem živi hči umrlega veleposestnika in apelacijskega sodnika Zoltana Szepessyja. Lya de Putti je svoječasno ostavila moža in otroka, da bi se posvetila izključno svoji umetniški karieri. Pozneje, ko je šlo s to navzdol, se je skušala z možem po

Lepa Judita je hči znamenite, v New Yorku tragično preminule filmske igralki Lye de Putti in njenega prvega moža, Zoltana Szepessyja. Lya de Putti je svoječasno ostavila moža in otroka, da bi se posvetila izključno svoji umetniški karieri. Pozneje, ko je šlo s to navzdol, se je skušala z možem po

VODNIKOVE KNJIGE

za leto 1934

lahko že sedaj naročite. — Pošljite nam

\$1.

in knjige Vam bodo poslale naravnost na dom.

Naročila sprejema:

"GLASNARODA" 216 W. 18th Street New York, N. Y.

Peter Zgaga

NAJBOLJ RAŠIRJENA ORBT.

V depresiji je vse zaostalo: industrija je zaostala, trgovina in obrt. Kolesje se ne vrti več, če se pa vrti kje kak kolesček, se ne tako kot bi bilo treba.

Iz Washingtona prerokujejo boljše čase. No, saj je zadnji čas, sicer bi prišla naša dežela in z njo menda ves svet — na kant.

Edinole le ena obrt se je v depresiji čudežno razcvetela: snajenje čevljev. Že vsaj v New Yorku, pa najbrž tudi po drugih mestih. Armada ljudi, ki hoji s krtačo in malo bakso po ulicah, je narasla v stotisoce. V New Yorku jih je na vsakem kornarju najmanj osem, med bloki pa od deset do dvanajst. Še nekaj časa naj bi se ta obrt tako plodila, pa bi bilo v New Yorku več snajileev čevljev nego je ljudi, ki so v sedanjih hudih dneh še tako srečni, da imajo sploh čevlje na nogah.

Snajileci čevljev so zelo spretni. V dveh, treh minutah ti jih osnažijo. Pri tem se poslužujejo neke pomade, paste, volnene emulje in krtače. So mojstri, nič ne rečem, toda slovenskega Janeza, ki je bil tri leta pri vojaki, ne bodo nikdar bitali v tem pogledu. Janez je s evkom odrgnil za prst debelo blato, zatem je pa dvakrat pljunil, s krtačo podrgnil, pa se je bleščal solidski škrtet, da je človeku kar vid jemalo.

V Evropi je snajenje čevljev podvrženo posebnim predpisom in odredbam. Vajenei morajo snajiti čevlje pomočnikom, deklet jih snajijo vsem članom v družini, kontrolor bi jih najraje osnažil dvakrat, koncipijent sodniku, poslanci ministrom, ministri pa kralju.

V starem kraju je navada izpostavljanja čevljev splošno razvita. Predno leže v hotelu spat, postaviš čevlje pred vrata. Opolnoči pride porir, jih pobere izpred vrat in s kredo zapiše na podplat številko sobe, v katero spadajo.

Včasih se mu nabere po sto ali še več parov. Nato snaži do zgodnjega jutra, nadajoč se večje ali manjše napitnine. Ko je zjutraj vse osnaženo, položi par za parni pred sobo. Zmotiti se ne more, kajti na vratih sobe je številka in na podplatih je s kredo zapisano, v katero sobo spadajo čevlji.

Pred kratkim je bila v Ljubljani imenitna poroka. Zenin je bil v najboljših letih, nevesta pa nedolžna mlada stvarica, o kateri so rekli, da nima niti pojma o življenju.

Šele sedemnajst let je bila stara. Zenin je vsak večer zabajal v hišo svoje neveste, toda najkasneje ob enajstih se je poslovil. Bilo je torej vse po paragrafihi.

Večer pred poroko je pa rekel nevestinim starišem, da ima še nekaj opravkov v Zagrebu in da se ne bo vrnil prej kot ob osmih zjutraj. Po tudi mlada nevesta se je spomnila, da ima nekeje na Gorenjskem staro teto, katero bi še rada obiskala in prenočila pri nji noč pred poroko. Stariši niso branili, in tako sta šla vsak svojo pot. Naslednjega jutra se je vrnila nevesta še ob osmih. Rekla je, da je na postaji najela taksi, češ, da je bolj komod. Zenin se se je pa ob pol devetih pripeljal — tudi s taksijem.

Oba sta bila nekam zamišljena, najbrže utrujena od dolge vožnje. Vsa v svojem kotu sta sedela in gledala v tla. Ja, pripravre za zakonski stan so salamskno težke.

Ob desetih so se odpravili v cerkev, ki je bila polna ljudi.

Ko sta zenin in nevesta pokleknila, sta se dve terejalki, ki sta klečali skoro tik pred oltarjem, dregnili v rebra in si pomenljivo pokimali. Nagnili sta se na levo in desno ter zasepetali novico svojim prijateljicam.

V par minutah se je senzacija razširila po vsaj cerkvi. Gledalci so komaj zadrževali smeh.

Na podplatih zentina in neveste je bilo namreč a kredo že vedno razložno napisano: — Soba št. 12.

DENARNA NAKAZILA IZVRŠUJE MO TOČNO IN ZANESLJIVO PO DNEVNEM KURZU

V JUGOSLAVIJO		V ITALIJO	
Din 200	\$ 4.30	Lir 100	\$ 7.90
Din 300	\$ 6.25	Lir 200	\$15.40
Din 400	\$ 8.25	Lir 300	\$23.10
Din 500	\$10.25	Lir 400	\$30.40
Din 1000	\$20.25	Lir 500	\$37.65
Din 5000	\$99.30	Lir 1000	\$74.75

Za izplačilo večjih zneskov kot zgoraj navedeno, bodisi v dinarjih ali lirah dovoljemo še boljše pogoje.

IZPLAČILA V AMERIŠKIH DOLARJIH

Za izplačilo \$5.00 morate poslati	\$ 5.75
" " "10.00 "	\$10.85
" " "15.00 "	\$16.00
" " "20.00 "	\$21.15
" " "30.00 "	\$31.75
" " "40.00 "	\$41.95
" " "50.00 "	\$52.15

Prejemnik gotov v glavnem kraju izplačilo v dolarjih.

Najna nakazila izvršujemo po Cable Letter za pristojbino \$1.—

SLOVENIC PUBLISHING COMPANY
"Glas Naroda"
216 WEST 18th STREET, NEW YORK, N. Y.

KRATKA DNEVNA ZGODBA

VZORNI ZAKON

"Najboljše jamstvo za zakon je to, da nimata zakonec nobenih medsebojnih skrivnosti," je rekla Aneta, ko smo sedeli v tleh slaščičarni. "Janko in jaz bi nikoli ne bila tako srečna drug z drugim, če bi ne vladala med nama največja odkritost." "So pa tudi resnice, ki bolijo in ki jih je bolje zamažati," je pripomnila Lizi. "Ne, odkritost je za vsako eno — to je našo gesto. Danes so mi dejali, da je tako dražestna ženska kakor jaz upravičena zahtevati svoj avto in da mora biti Janko zelo nesposoben, če mi ga ne vedno ne more ponuditi. Vem, da ga bo zelo bolelo, a vendar mi bom morala zvečer to povedati."

"To se mi vidi skrajno grdo!" je vzklila Lizi ogorčeno. "Kaj pa naj storim? Včeraj sem se morala premagati, ko sem mu poročala, da ga smatramo za zelo slabega igralca bridgea. Bil je besen, kajti na svojo igro je zelo ponosen." "Ali ti tuli on pove kakšne neprijetne resnice v obraz?" je vprašala Lizi. "Seveda, med večerjo mi vedno pove, kaj njegovim sorodnikom na meni ne prija." "To bi meni pokvarilo tek," sem se oglašila. "Zato pa živiva v vzornem zakonu. A sedaj moram iti!" Dala je Lizi poljub, pozdravila in odšla.

"Tukaj nekaj ni v redu," je menila Lizi zamišljeno, ko sva ostala sama. "Ne, nekaj ni v redu," sem odgovorila. "Kajti vem, da je šla od tu na sestanek in o tem Janku gotovo ničesar ne pove." "In če bi ji Janko v resnici vse povedal," je dejala Lizi, "tedaj bi mi za slovo gotovo ne dala poljuba..."

GOVOREČA URA

Če pokličete v Parizu to ali ono telefonsko številko, se oglasi z druge strani prijeten glas, ki ti točno pove, koliko je ura. Glas bi bil seveda manj prijeten, če bi bil glas človeka, ki bi moral pomoči in podnevi odgovarjati na vprašanje, koliko je ura. Odgovori ti sicer človeški glas, ki je pa modificiran, ker se prenaša z avtomatičnega govornega aparata, konstruiranega za pariško zvezdarstvo. Ravatelj zvezdarne Esclanong je nedavno opisal na sestanku učencem to zanimivo napravo.

Aparat deluje po enakem principu, kakor zvočni aparat v kinu, razlika je samo v tem, da gonilni stroj poseben stroj, ki mu hitrost določa točna nihalna ura. V zvočnem filmu je zvočni trak na robovih sličnega traku in različna gostota zvočnih zarez ali njihova različna širina je podlaga prenosa zvoka. V filmu prodirajo žarki električne žarnice po vrsti skozi prozorni film in padajo na fotoelektrično celico, kjer nastajajo različni električni toki, ki povzročajo v govornih napravah različne zvočne slike.

Pri električni govornici uri se ne rabi film, temveč papirnat trak, ki so na njem zabeležene govorne zvočne slike za 24 ur vsakega dne, za 60 različno označenih minut in še za 10 sekund. Papirnat trak je na bobnenku. Vsako uro se na njem zasne urni trak za izgovorjeno ime naprej, vsako minuto se podobno zasne minutni trak itd. Aparat izgovarja najprej ure, potem minute in še sekunde. Bobenček govoreče ure se premika sicer neprestano, da se pa ne porabi preveč toka, so normalne žarnice in govorna naprava vsega aparata izključene. Šele če pokličete po telefonu uro, se aparat avtomatično vključi in ti točno odgovori, koliko je ura. H govoreči uri vodi 30 telefonskih zvez, tako da lahko aparat istočasno odgovarja 30 ljudem. Po Esclanongovem mnenju pa ta naprava, ki je sicer edinstvena na svetu, še ne ustreza zahtevam modernega človeka. Pariški učenjak predlaga, naj bi se napravila posebna oddajna radiopostaja, ki bi v zvezi z govorečo uro ponudila in podnevi obveščala ljudi o toku časa.

Na razpravi skuša vtis te izpovedi omiliti s pripovedovanjem, da je hotela takrat tudi sama izvršiti samomor, a ji je zmanjkalo poguma. Izvija se sploh na vse mogoče načine, a vse to ji ne bo pomagalo, da bi ne prejela zaslužene plačila za svoja zverinstva. Med tem pa so se dobri ljudje zavzeli za otroka in ko je ostavil bolnišnico, so ga spravili v skrbne roke.

Še strahotnejši je bil drugi primer, ko se je hotela nečloveška mati odkrižati deklice. Nekega večera je šla z njo v zoološki vrt, da bi jo vrgla v prekop. Bilo pa je preveč ljudi tam okrog in načrt se ji je izjalovil. Nekaj pozneje je na drugem, samotnem koncu Berlina slekla od utrujenosti skoraj nezavestnega otroka do golega, mu po-

DRUŠTVA

KI NAMERAVATE PRIREDITI VESELICE, ZABAVE

OGLAŠUJTE

"GLAS NARODA" ne čita samo vaše članstvo, pač pa vsi Slovenci v vaši okolici.

CENE ZA OGLASE SO ZMERNE

"PALAČA SOVJETOV" — LENINOV SPOMENIK

Že na prvem kongresu sovjetske Rusije leta 1922 je bil sprejet sklep, naj se v Moskvi zgradi "palača sovjetrov". Šele leta 1931 je gradbeni svet objavil pogoje natečaja za novo palačo. Tečaja so se udeležili sovjetski, nemški, francoski in ameriški arhitekti. Predloženih je bil skupno 272 načrtov. Toda gradbeni odbor ni sprejel niti enega izmed teh. Nato je arhitekt B. Jofan delal še eno leto na izpopolnitvi svojega načrta, ki je pa bil končno sprejet.

Arhitekt Jofan je dal naslednje izjave o svojem načrtu:

"Palačo sovjetrov sem zamislil kot ogromno stavbo in zaradi tega sem se trudil, da bi njeni kompoziciji dal značaj masivne javne zgradbe. Vso palačo, ki je sestavljena iz vrste postopnih teras, tvorijo trije osnovni elementi. Na dvignjeni površini se razprostira tako zvano stilabato nadstropje, ki zavzema vhode in izhode, garderobe in pomožne prostore. Stilabat dviga palačo iznad njene okolice. Na tem temelju so glavni prostori palače sovjetrov. To je ogromna dvorana, okrogle oblike, v kateri bo prostora za 20.000 ljudi; dodana ji je knjižnica za 500.000 zvezkov, nadalje vestibuli in drugi prostori. Ta dvorana je določena za shode, velike koncerte in razne manifestacije množice. Mesta gledalcev so postavljena amfiteatralno. Predsedniško mesto je v sredi.

Tretji element je majhna dvorana, ki je spojena z veliko in v kateri bo prostora za 6000 ljudi. Določena je za kongrese sovjetrov in kongrese komunistične stranke, za simfonične koncerte, gledališke predstave in sploh svečane seje. Kolikor mi je znano, pripoveduje arhitekt Jofan, bo to največji "auditorium" v sovjetski Rusiji. Izvrstno urejen oder bo ustrezal zahtevam vsemogočih prireditelj. Se deži v dvorani so razpostavljeni v nepopolnem polkrogu okoli osrednjega odra.

Glavno pročelje palače bo obrnjeno proti Kremlju. Do stilabate vodi 80 m široke stopnice in dve strni ulici. V palači sovjetrov bosta poleg tega še dve dvorani za 300 oseb, nadalje cela vrsta kabinetov za kongres. Gradili jo bodo v železobetonu. Za pročelje in sploh zunanje zidove so izbrali granit in vramor. Palača se bo vezala s Kremljem. V bližini palače ne bo smel voziti tramvaj.

Gradbeni svet je sklenil okrasiti zgornji del palače z ogromnim kipom Lenina, ki naj bi bil visok 50 do 75 m. Tako bo palača sovjetrov postala Leninov spomenik. Podobne konstrukcije ne najdemo niti v starih, niti v novih arhitektonskih delih; moja ideja je popolnoma izvirna. Ne morem navesti niti enega primera arhitektonskih rešitev okoli kolosalne Leninove figure. — Kolos na Rodu v stari Grčiji je bil ekoli 40 m visok. Spomenik svobode v New Yorku je prav toliko visok. Šele po tej primeri se nam prikaže ogromnost Leninovega kipa."

Poziv!

Izdajanje lista je v zvezi z velikimi stroški. Mno go jih je, ki so radi slabih razmer tako prizadeti, da so nas naprosili, da jih počakamo, sato naj pa oni, katerim je mogoče, poravnajo naročnino točno.

Uprava "G. N."

DVE SIROTI

Spisal A. D. ENNERY

Saj je bila z Dianino sestro edina priča rojstva male Luize. Saj je prevzela dolžnost odnesti otročička svojemu bratranecu, vrtnarju v Meudonu.

Ta poštenjak je bil sam oče male deklice; njegova dobra žena je obljubila Marion, da bo po svojih najboljših močeh skrbela za otroka in da ga bo vzgajala kakor svojega lastnega. Skromni prispevki, ki naj bi jih obhvala siromašna družinica za prehrano male Luize, so bili seveda dobrodošli, saj je bilo treba leto in dan trdo delati za vsakdanji kruh.

In tako se vrtnarjeva žena od dneva, ko je bila prevzela skrb za zaupanega ji otroka, nikoli ni izneverila svoji obljubi.

Enkrat v mesecu in sicer vedno določene dne, je hodil vrtnar v Pariz, da bi prinesel Marion vesti o otroku. Z Marion sta bila domenjena; zažvižgal je vedno na poseben način. Bretonka je dobro poznala to znamenje in ona je vsak mesec nestrpnost pričakovala svojega bratrance. Saj je bila prenesla del ljubezni do Diane na njegovega otročička.

In tako, ko ji je Diana ponudila zavetje zlata, jih je brez pomisleka sprejela. To bo zelo dobrodošlo bratrančevi ženi, ki je bila siromašna in ne preveč trdnega zdravja, poleg tega je pa morala trdo delati.

Dobra Bretonka je bil prepričana, da prinese ta skrbno prišedeni denar ubogi družini blagostanje na dolgo.

In že je delala načrte.

Z delom tega denarja bo lahko bratranec dokupil k svojemu zelniku nekaj zemlje.

In baš tedaj se je oddajalo sosednje zemljišče za daljšo dobo v najem. Marion uredi vse in pripravi svojemu bratranecu prijetno presenečenje.

Potem, — je pripomnila sama pri sebi, — pa nakupim bratrančevi hčerki obleke in perila; ubogo dete tako hrepeni po pentljah in trakovih, ki jih vidi na otrokih premnožnejših staršev.

Bretonka se je počasi pogrezala v svoje sanjarjenje, spominjajoč se vsega, kar je bila doživela od težkega udara, ki je zadel Diano. Koliko strahu in groze je prestala prve mesece! Koliko previdnosti je bilo treba, da ni prišla resnica na dan! Kolikrat je vprico markiza čutila, kako zardeva pri misli, da pomaga varati gospodarja, ki ga je tako zelo spoštovala!

In tako ni minil dan, da bi v molitvi ne prosila boga, naj ji odpusti to laž, ki jo je tako težila.

Ta greh sem storila Diani na ljubo, — je mrmrala sama pri sebi. — Odpusti mi, ljubim bog, kakor si gotovo že odpustil nji, ubogi gresničji.

Kar je Marion zadrževala. Zdelo se ji je, da sliši dobro znani žvižg.

Znamenje! — je vzklila.

Drhteč od razburjenja je napela sluh.

Drugi žvižg se je začul na ulici.

Marion je naglo vstala in skočila k oknu.

Odgnila je zastor in pogledala skozi okno, ko se je naenkrat začul tretji žvižg, mnogo bližje palači.

Ah! — to pot se pa ne motim, — je dejala Marion. — Ta žvižg... tam doli... to je njegovo znamenje in vendar danes ni njegov dan... Kaj neki ga je privedlo sem?... Le hitro doli... če pojdem čez teraso in čez vrt, ne bo nevarnosti, da bi me kdo videl.

In res so bili vsi domači tako zaposleni, da je lahko nemoteno zapustila palačo; sicer pa v snegu itak nihče ni hodil na vrt. Marion je prišla hitro do vrtice v ograji. Komaj jih je odprla, je skočil njen bratranec na vrt; bil je strašno blede in v naročju je držal malo Luizo.

— Marion, — je dejal, — glej, otročička ti prinašam nazaj.

— Križ božji! Kaj poveš? Ali se je kaj pripetilo?

— Žena mi je umrla.

— Umrla?

— Da, moja Johanca, ki sem jo tako ljubil!

— Ah, to je grozno... to je strašno! — je ponavljala Marion, dočim ji je nesrečni

bratranec položil Luizo v naročje!... In to ubogo dete!... Kaj naj počnem z njim?

— Kaj pa moje?... kaj bo z njim?... Si- rota je ostala sama doma... in tarna, ubožica, moli sama ob krsti svoje mamice.

— Tri milje daleč sem prišel, da bi ti vrnil otročička... in tri milje imam nazaj, da se vrnem k svojemu otroku... že hitim... zbogom, Marion, če bi ostal še malo tu, bi zblaznel. Zbogom!

Marion je iztegnila roko, da bi ga zadržala, toda bil je že daleč. In ne da bi prav vedela, kaj dela, je zaprla vrata v ograji, potem je pa stopila v utico, krepko objela ubogo dete in omahnila na stol.

Tako je ostala nekaj minut nepremično, vsa iz sebe.

Kar so zadonele iz kapelice orgle.

— Maše je konec, — je vzklila Marion drhteč po vsem telesu. — To je poroka tvoje matere, ubožica!... In glej! Ti si brez zavetja, brez rednice!... Kaj početi? Vsak čas se vrne gospoda iz kapelice. In kaj počem markizu, če te najde tu? To bi bil strašen udarec za tvojo mamico, ubogo dete. Ne, nočem tega, nočem tega!

In vsa zbegana je stiskala v žepu zavitke zlata, ki jih je bila dobila od Diane.

— Kaj naj počnem? — je vzklila, — komu naj prepustim uboga otročička?

Zapeli so zvonovi v kapelici. Marion je vedela, da se mora gospoda zdaj vrniti. — Vstala je in začela nervozno hoditi po sobi, kakor da išče kottiček, kamor bi mogla skriti malo Luizo.

V tem hipu, ko je bila že vsa iz sebe, je naenkrat pomislila, kaj bi bilo, če bi naenkrat vstopil markiz in jo presenetil.

Te misli se je ustrašila. Znova je skočila k oknu. Zmaj se je bilo že stemnilo. Kaj ko bi odšla... Na vsak način je morala odnesti otroka, kamorkoli, samo da bi ga v palači nihče ne videl.

Marion je bila že na tisti stopnji obupa, ko se čovek odloči za zadnje sredstvo.

— Ne, nikoli, — je šepetala vsa iz sebe, — ime mojih gospodarjev ne bo oskrumjevalo.

Zlato je še vedno krčevito držala v roki. — S tem denarjem bom gotovo našla koga, je pomislila...

Kar ji je šinila v glavo strašna misel, ki jo je pa pozdravila, ne da bi zadrževala.

— Da! — je dejala znova, — nekdo jo najde in pobere... Drugega izhoda ni.

Bretonka je tisti hip odločila usodo Dianinega otroka. To pot bi je nobena sila ne bila zadržala, da bi ne storila tega, za kar se je bila odločila. Mar ni šlo za to, da obvaruje ime de Vaudrey javne sramote in onečaščenja?

Čim se je bila odločila za ta korak, je pozabila in na Diano, ki ji je bila odgovorna za usodo njenega deteta, i na ubogo nedolžno bitje, ki ga je nameravala brezsrčno zapustiti.

Vsa v ognju je skrila zlato med otrokove plenice.

(Dalje prihodnjič)

Ljubiteljem leposlovja

Cenik knjig vsebuje mnogo lepih romanov slovenskih in tujih pisateljev. Preglejte cenik in v njem boste našli knjigo, ki vas bo zanimala. Cene so zelo zmerne.

Knjigarna "Glas Naroda"

DEŠČINA

ROMAN
IZ
ŽIVLJENJA

ZA "GLAS NARODA" PRIREDIL I. H.

65

— O, samo govori. Enkrat mi moreš tudi povedati, kako si mo-
jo mater spoznal in si jo pričel ljubiti. Vem samo, da te je enkrat
mati s svojega potovanja z jadernico pripeljala domov in da si bil
tedaj zelo bolan. Več o tem mi Boni ni vedela povedati.

— Ljubim te, ako v bodoče prideš k meni, ne pa k Boni, ako
hočeš kaj izvedeti. Boni si mnogo domišljuje.

Dolores se zasmije.

— To vem, zato pa tudi od vsega, kar mi pove, marsikaj odšte-
jem, ker preveč govori. Toda pri tem misli samo dobro in za men-
ja za tebe bi šla skozi ogenj, kakor tudi prej za mater. Če pa mi
hočeš vse povedati, je še boljše. Kaj ne, mama je tedaj stanovala v
poletni hiši ob morju?

— Da, Dolo in veš, ako smo stanovali v oni hiši, ker mama tega
vročega podnebnja tukaj na hacijendi ni mogla prenesti, je včasih
ostala po več dni na svoji mali jadnici.

— In mi z njo, papa — o, kako lepi dnevi so bili to! Toda — o
tem si mi hotel povedati.

— Pozneje; najprej bova jedla. Do sedaj si več klepetala kot
pa jedla.

Dolores se nasmije in se potrdi, da bi nadomestila, kar je za-
mudila, pri tem pa vedno reče streljenci kako šaljivo besedo. Vsi po-
strezniki so bili črni, toda so bili Dolores zvesti kot pes. Vsi so bili
že dolgo pri hiši in posebno Boni jo je skrbno nadzorovala. Po ženi-
ni smrti je hotel gospodar vzeti belo gospodinjico, toda Dolores mu
je odsvetovala, češ, da bo postala oblastna, ker se bo čutila gospo-
dinjo in se bosta morala zaradi nje samo jeziti. Dolores se je sma-
trala za dovolj staro, da bi mogla nadzorovati gospodinjstvo. Črne
služkinje pa jo ubogajo na migljaj in ji store, kar želi.

In očem je bil tega vesel, kajti bal se je dobiti v hišo kako tu-
jo osebo, ki bi bila vedno tam, kjer bi želel biti sam. Vendar pa ji
pravi:

— Preveč boš sama, ker moram jaz večinoma biti v tovarni in
sama nimaš nikake družine.

— O, dovolj! Saj imam vendar tebe. Kaj nam hoče kaka tuja
ženska? Sedela bo z nama pri mizi, se bo vrtela v vsak najin po-
menek in bo vedno tam, kjer je najmanj treba. Senjora Patiza in
senjora Lambeja sta tudi tako strašno vsiljivi.

Očem se smeje. Obe dami sta bili ženi dveh uradnikov srebrne-
ga rudnika in nista bili ravno zvezdi svojega spola.

— Saj so še druge ženske.

— Predno bomo te preizkusili in pravo našli, bova oba stara
in siva in potem ne rabiš nobene gospodinjice. Ne, nobene tnje žens-
ke ne maram v hišo. Boni in Joni sta mi dovolj. Pri gospodinjstvu
mi dovolj pomagata. Vse bo šlo kot bi bilo namazano, papa. In če
se bom dolgočasila, bom pa za nekaj dni povabila Angelo Frasquita
ali pa Inez Hernando.

Obe de mladi Portugalski sta bili Dolorini prijateljici in pri-
bližno z njo istih let. Skupaj so se igrale in skupaj učile, četudi so
si bile narazen po več ur. Angela Frasquita je bila hči poštnega
ravnatelja na najbližji pošti, oče Inez Hernando pa je imel veliko
rančo, je bil eden najbogatejših rančarjev v deželi in je imel tudi
ob morju poletno hišo blizu Doloresove hiše. Z avtomobilom so se
mogla dekleta sestati v dveh urah, toda to ni strašilo niti Dolores,
niti njenih prijateljic. Vsak teden so se videle po enkrat ali dvakrat
ter so se izmenoma obiskovale med seboj. In ker so bile vse zelo ži-
vahne in vesele, so se vedno veselo zabavale. Na ranči senjora Her-
nandos se je Dolores tudi naučila jahati in metati laso. To je bilo
njeno največje veselje. Pogosto so prijateljice ostajale po več dni
ekupaj.

Na "Armado" ni prišla nikaka gospodinja. Tako se je imenovala
hacijenda, ki je bila Doloresina lastnina.

Ako je bila Dolores že po svojem očetu bogata dedinja, je Lu-
dvik Rodenberg — kajti to je bil Dolorin oče, ki je že dolgo ve-
ljal za mrtvega — to premoženje še pomnožil s tem, da je našel ru-
do in obratoval srebrni rudnik. Njeno premoženje se je s tem več
kot podvojilo in tudi Ludvik Rodenberg je postal bogat, ker je bil
po odstotkih udeležen pri rudniku.

Po kosilu gresta očem in hči na verando, kjer sedeta v senco
na udobne stole iz bambusa in pijejo kavo.

Ko se služkinji odstranita, ga Dolores živo prosi:

— Sedaj pa kaj povej, papa. Mati mi je nekoč povedala, da te
je našla v morju. Pa to je menda bila samo šala.

Ludvik Rodenberg si prižge cigaro ter nekaj časa zamišljeno
gleda za dimom.

— Ne, Dolo, to ni bila šala; je popolna resnica, da me je tvoja
mati našla v morju. Veš, da sem nemški inženir in tudi veš, da sem
nekega dne moral pobegniti z doma, ker sem imel nesrečo, da sem
v nekem prepiru udaril nekega človeka, tako da je umrl.

Dolores priklama in ga žalostno pogleda.

— Da, papa, to si mi nekoč povedal. In tudi vem, da ti to še da-
neka teži sree, četudi v resnici za to nisi nič mogel. Branil si se, ker
si bil napaden in ga prav gotovo nisi hotel ubiti.

— To mi še ne izbršuje moje krivde, Dolo; nič ne pomaga. Kriv
sem bil, da je nekdo izgubil svoje življenje.

Ludvik se pogleda po laseh, ki so bili malo temnejši kot Hen-
rikovi in so se ob sencih nekoliko srebrno svetlikali.

— To velja za to deželo; poznaš samo divje običaje samps. Pri
nas je to drugače; tam je zločin, ako kdo ubije človeka, pa naj bo
iz kateregakoli vzroka. Vselej tega je moja vest obtežena. Tedaj bi
me bili vrgli v ječo, od kodar ne bi mogel pobegniti. Izgubil bi svo-
jo čast in mojemu očetu bi bilo počilo sree, ako bi njegovega edine-
ga sina zaprl v ječo. Zato mi je pomagal k begu. Težko sva se lo-
čila in se nista nikdar več videla. Misli, da sem mrtev, kajti parnik,
s katerim sem se hotel iz Španije peljati čez morje, se je potopil z
vsemi ljudmi.

Dolores žalostno sklene roke.

— Zakaj pa svojemu očetu nisi nikdar sporočil, da si še živ?

— Dovolj, da ti povem dalje, Dolo, potem me boš razumela, —
pravi z globokim vzdihom. — Torej, parnik se je potopil v zelo vi-
harjni noči. Oklenil sem se deske in morje me je gnalo brez cilja.
Porabil sem svoje zadnje moči, da sem splezal na desko, kajti že dol-
go sem plaval, da bi se rešil. Zavihtel sem se na desko in sem omed-
lel in je bil bi čudež, da nisem zdrsnil. Kako dolgo so me v tem po-
ložitju premetavali valovi, ne vem; zelo dolgo je moralo biti. Soln-
se je aijalo, ko so me zagledali ljudje z neke jadnice. V tem času se
je morje popolnoma pomirilo. Ta jaha, Dolo, je bila last tvoje ma-
tere. Z jadnico se je peljala dalje na morje kot je bila njena nava-
da in sama ni vedela, zakaj. Tvoja mati je živela tedaj, kot vedno
ob vročih dnevih, v poletni hiši ob morju. In ko je ravno svojim lu-
dem ukazala, da tedaj obrnejo, je v daljavi zapazila plavajočo de-
sko in zdelo se ji je, da na njej vidi človeško truplo. Takoj ukaže
tvoja mati ladjo zopet obrniti in voziti proti deski. Tako sem bil re-
šen. Potegnili so me na jabo, četudi so že mislili, da nisem več živ.
Tvoja mati je opazila, ko so me položili pred njene noge, da je v
meni še nekoliko življenja in se je sva vse kriplje trudila zbuditi me

k življenju. Ukazala je naglo voziti proti zemlji in prenesli so me v
njeno poletno hišo. Tam sem ležal več tednov nezavesten in vedno
blizu smrti. Huda vročina se me je lotila in ko se mi je bledlo, sem
se izdal tvoji materi, ki mi je požrtvovalno stregla, da nisem sama
njen rojak, temveč tudi, kaj me je pognalo po svetu. Tako je vede-
la vse, kar mi je ležalo na duši, še predno sem se zavedal. Kako sem
iz morja prišel na desko, iz mojih besed v vročini ni zvedela. In po-
letna hiša, kot veš, je tako oddaljena od vsakega prometa, da tudi
ni izvedela o tem, da se je blizu brazilske obali potopil nek španski
parnik.

(Dalje prihodnjič)

SKRIVNOSTNO ŽIVLJENJE POTAPLJAČA

Življenje potapljačev je svoje-
vrstno. Kljub modernim tehničnim
izpopolnitvam obleke, ki si jo na-
dene potapljač, je še vedno življe-
nje potapljača združeno z življenjs-
ko nevarnostjo in silno kvarno
vpliva na potapljačeve zdravje.

Zanimiv popis življenja pod mor-
jem je podal Robert Neumann v
listu "Prager Tagblatt". Parnik
"Elena" se je v bližini Carigrada
ponesrečil in zadel na neki pred-
met, ki je strlel iz globine, tako da
ga ni bilo mogoče opaziti. Parnik
ni bil nevarno poškodovan, kljub
temu je pomorska oblast dala pre-
iskati mesto, kjer se je ponesrečil,
da bi tako preprečila novo nesrečo.
Robert Neumann se je seznanil s
potapljačem Kheriedinom. Tur-
kom srednje postave, ki mu je on
ne prvi pogled dal okoli 60 let,
v resnici pa jih je imel 42. Življenje
pod morjem ga je pač zdelalo. "Pri
45. letu se je nam treba že poslo-
viti od tega sveta," je dejal Turek.
Malokdo izmed nas doživi 50. leto.

Pisce je potapljača prosil, naj
ga vzame s sabo na morsko dno. —
Turek je rad ugodil drznemu no-
vinarju. Seveda mu je novinar ne-
kaj moral za to dati. Potapljač se
denarja ni branil, rekoč: "Mi mo-
ramo nositi denar na banko, kajti
naše vdove živijo 30 let več kakor
mi."

Kmalu sta pripravila splav, na
katerem je postavljena zračna čr-
palka, ki dovaja potapljačem zrak.
Potapljač je opozoril Neumanna,
da sta pred Carigradom dva mors-
ka toka in sicer na površini eden
in drugi nekoliko pod morsko gla-
dino, katerega smer je povsem na-
sprotna smeri zgornjega toka. —
"Večkrat se zgodi, je dejal Turek,
da se eev, ki nam dovaja zrak pod
morje radi teh tokov potrga in po-
trga je potopljača kmalu konec."

Potapljačev sin je kmalu vse po-
trebno pripravil in stopil k zračni
črpalki. Novinarju so na prejšnji
dali potapljačevo obleko, ki jo je ra-
bil sicer Turkov sin. Na prvo gu-
mijasto obleko je dobil še drugo,
nato gumijaste čevlje, ki so bili
spodaj obdani s svincom. Nato so
mu pomagali do stopnic, ki peljejo
v morje. Stopil je že do prsi v vo-
do, nakar so mu postavili na gla-
vo bronasto čelado. Čelada je ime-
la štiri okence, izmed katerih so
bila tri hermetično zaprta. Spre-
dnje pa je bilo še odprto. Nato so mu
nadeli še nekaj nahrbtnik za zrak,
ki je zvezan po cevi s črpalko na
splavu. Potem se je tudi potapljač
oblekel v svojo poklicno obleko. Ko
so nadeli novinarju svinca na prsi
in zopet svinca na hrbet ter mu
dali v roke posebno vrvice, so mu
okence z vijaki zavili. V tistem tre-
nutku je pričela delovati zračna
črpalka. Turek je dal novinarju

zavedel sem se šele na splavu,
ko sem ležal na hrbtu poleg čr-
palk. "Zračni pritisk!" je dejal
potapljač. Zavohal sem kis in kma-
lu mi je bilo bolje. Sramoval sem
se nekoliko. Koliko časa smo bili
spodaj? Niti ne 20 minut. Nisem
hotel tega verjeti. Rekli so mi, da
je pod vodo angleški motorni čoln
izza vojnege časa; da ga ne bodo
povlekli na dan, ker je že preveč po-
škodovan, pač da ga bodo razstre-
lili z dinamitom.

*****

CENA

DR. KERNOVEGA BERILA

JE ZNIZANA

Angleško-slovensko

Berilo

(ENGLISH-SLOVENE READER)

Steno name

\$2.—

Narodite ga pri

KNJIGARNI "GLAS NARODA"

216 West 18th Street

New York City

*****

ROBOT ZA SLEPCE

Nemška tovarna električnih apar-
atov je izdelala model novega stro-
ja, ki se dajo z njegovo pomočjo
spremeniti tiskarske črke v zvonce.
Delo tega novega robota temelji na
lastnosti fotoelektričnih celic, ki
izpreminjajo igro svetlobe in sen-
ce v zvok. Črke so nastisnjene na
celoidni plošči in naprava jih
projicira na premikajoči se bobn-
ek, kjer so izrezane črke latinske
abecede.

Aparat je montiran tako, da ne
nastane električen tok, dokler se
premika znak za črko nad "tujo"
črko, čim pa pride znak črke v stik
z odgovarjajočo črko, nastane elek-
tričen tok, ki požene električne cel-
lice, gramofon in oddajni aparat.
Črke, ki se pojavijo v okenu robo-
ta, slednji glasno izgovarja. Novi
robot bo posebno dobrodošel slep-
cem, ki ne bodo več rabili svoje
abecede.

ŽE 45 LET NE SPI

Iz Kapstadta poročajo, da je
Južna Afrika okužena z nespr-
nostjo. Nedavno je prišla iz Južne
Afrike vest o smrti neke žene, ki
zadnjih 22 let svojega življenja
sploh ni zatislila oči. Že to so zli
neverjetno, toda usoda uboge žene
še ni nič v primeri z rekordom 73
letnega Williama Colsona, ki pro-
daja v Port Elisabethu starinsko
umetnine. Colson že 45 let ne ve,
kaj je spanje in trdi, da mu to prav-
niče ne škoduje. Ko so novinarji
zvedeli zanj, so seveda takoj prihi-
teli k njemu, da bi jim povedal, ka-
ko je mogoče celih 45 let ne spati.

Colson jim je pravil, da leže si-
cer vsak večer k počitku, da pa ni-
koli ne zatisne očesa. Spati je ne-
hal, ko mu je bilo 28 let. K počitku
leže v prvi vrsti zato, ker ponoči
nima kaj delati in ker se mu neče
plačevati še za noč elektrike.

IZREDNA NADARJENOST

Madžarske znanstvene kroge za-
nima 25 letni zidarski pomočnik
Martin Kunkuthy, ki je pravi ma-
tematični fenomen. Med delom se
je pečal z matematičnimi nalogami
in si pisal na zid matematične for-
mule. Zanj se je začel zanimati
gradbeni inženjer in zvedel je, da
ima fant samo šest razredov ljud-
ske šole. Iz lastne pobude se je pa-
račel pečati z matematiko in dose-
gel je presenetljive uspehe. Med
drugim je določil s kotometerom raz-
daljo lune od zemlje in zmotil se je
tamo za 5000 km.

Z dovoljenjem prosvetnega mi-
nistra je napravil Kunkuthy v
nem letu izpit čez 8 razredov sred-
nje šole in maturo z odliko. Ljudje

SLOVENIC PUBLISHING CO.

TRAVEL BUREAU

216 WEST 18th STREET NEW YORK, N. Y.

PIŠITE NAM ZA CENE VOZNIH LISTOV, RE-
ZERVACIJO KABIN, IN POJASNILA ZA PO-
TOVANJE

SHIPPING
NEWS

8. Julija:

Conte di Savoia v Genoa

11. Julija:

Bremen v Bremen

12. Julija:

New York v Cherbourg

Olympic v Cherbourg

14. Julija:

Champlain v Havre

Rotterdam, Rotterdam

15. Julija:

Rex v Genoa

Berengaria v Cherbourg

13. Julija:

Leviathan v Cherbourg

19. Julija:

Manhattan v Havre

Albert Ballin v Cherbourg

20. Julija:

Majestic v Cherbourg

21. Julija:

Lafayette v Havre

Europa v Bremen

Statendam v Boulogne

26. Julija:

Hamburg v Cherbourg

Pres. Roosevelt v Havre

27. Julija:

Bremen v Bremen

28. Julija:

Veendam v Boulogne

De France v Havre

29. Julija:

Vulcania v Trst

Aquitania v Cherbourg

2. Avgusta:

Washington v Havre

Deutschland v Hamburg

2. Avgusta:

Washington v Havre

Deutschland v Hamburg

2. Avgusta:

Washington v Havre

Deutschland v Hamburg

2. Avgusta:

Washington v Havre

Deutschland v Hamburg

2. Avgusta:

Washington v Havre

Deutschland v Hamburg

2. Avgusta:

Washington v Havre

Deutschland v Hamburg

2. Avgusta:

Washington v Havre

Deutschland v Hamburg

2. Avgusta:

Washington v Havre

Deutschland v Hamburg

2. Avgusta:

Washington v Havre

Deutschland v Hamburg

2. Avgusta:

Washington v Havre

Deutschland v Hamburg

2. Avgusta:

Washington v Havre

Deutschland v Hamburg

2. Avgusta:

Washington v Havre

Deutschland v Hamburg

2. Avgusta:

Washington v Havre

Deutschland v Hamburg

2. Avgusta:

Washington v Havre

Deutschland v Hamburg

2. Avgusta:

Washington v Havre

Deutschland v Hamburg

2. Avgusta:

Washington v Havre

Deutschland v Hamburg

2. Avgusta:

Washington v Havre

Deutschland v Hamburg

2. Avgusta:

Washington v Havre

Deutschland v Hamburg

2. Avgusta:

Washington v Havre

Deutschland v Hamburg

2. Avgusta:

Washington v Havre

Deutschland v Hamburg

2. Avgusta:

Washington v Havre

Deutschland v Hamburg

2. Avgusta:

Washington v Havre

Deutschland v Hamburg

2. Avgusta:

Washington v Havre

Deutschland v Hamburg

2. Avgusta:

Washington v Havre

Deutschland v Hamburg

2. Avgusta: